

PODACI O USTANOVI/ŠKOLI	PODACI O AUTORIMA/AUTORKAMA
Назив школе: ОШ „Кнез Лазар“	Ljubica Komadina, prof. razredne nastave Ivana Đurđević, personalna asistentkinja Jelena Tomić, prof. geografije
Mesto, opština: Lazarevac, Lazarevac	
Školska uprava: Beograd	
Tri priče o Milanu : primer dobre prakse inkluzivnog obrazovanja u OŠ „Knez Lazar“, Lazarevac	
Ključne reči: osnovna škola, spektar autizma, prilagođavanje metoda; prilagođavanje nastavnih sredstava; prilagođavanje načina ispitivanja; asistencija; osamostaljivanje učenika; vannastavne aktivnosti	
Opis dobre prakse PRVA PRIČA	
<p>Ova moja priča počela je školske 2009/2010. godine, kada sam iz jedne manje seoske škole prešla da radim u OŠ “Knez Lazar” u Lazarevcu. Trebalo je da radim u izdvojenom odeljenju u Stubici koju pohađaju učenici sva 4 razreda.</p> <p>To je Nepodeljena škola: 1 učenik prvog razreda, 2 učenika drugog razreda, 2 učenika trećeg razreda i 2 učenika četvrtog razreda. Ništa neobično, zgodna mala družina. Ali iz razgovora sa direktorkom saznajem da ovu školu pohađa Milan, ove godine ide u 2. razred. On je dečak koji ne govori i koji ima probleme iz spektra autizma. Do tada ništa nisam znala o autizmu i kad sam krenula da istražujem o čemu se radi počinje moja zabrinutost. Kako ću ja to, da li ću se snaći? Šta raditi sa detetom koje ne govori?</p> <p>Došao je 1. septembar, uzbuđenje, rad u novoj školi, novi đaci i iščekivanje. Škola lepa, mala, okružena zelenilom, radoznali pogledi đaka. Pozdravljaju se, a posebno veselo dočekuju lepog, zanimljivog dečaka smeđe kose i očiju koji utrčava u školu, ulazi u učionicu i seda na svoje mesto. Mesto koje nije menjao do kraja boravka u ovoj školi, jer, kada je nastavnik engleskog jezika jednom prilikom pokušao da ga premesti, to je dovelo do velikog Milanovog nezadovoljstva koje se ogledalo kroz vrisak, plač i izlazak sa časa. Čim je seo na svoje mesto on se smirio i uz moju pomoć završio zadatak. Voleo je da sedi za katedrom i sluša šta radim sa ostalim đacima, ali ne i da radi na tom mestu.</p> <p>Sa Milanom je došao otac koji me je ukratko upoznao sa njim, njegovim potrebama i navikama i sa tim da ga on ili majka svakog dana dovoze do škole i dolaze po njega . Nakon časova Milan je odlazio u ,atičnu školu u produženi boravak da se druži sa vršnjacima.</p> <p>Bila sam uplašena više od svih mojih đaka, jer oni Milana dobro poznaju, družili su se</p>	

sa njim i prošle godine, odlazili kod njega na rođendan. U glavi mi opet pitanje: „Kako raditi sa detetom koje ne govori“? Ali pogledavši ga, videla samo jedno dete kojem je potrebna malo veća podrška i pomoć. Rekoh sebi: „Shvati ovo kao još jedan izazov i sigurno će biti uspeha“.

U toku 2. razreda, u saradnji sa roditeljima, najviše sa majkom, odrađivala sam sve nastavne sadržaje, osim naravno govornih vežbi. Zapisivala sam mu u svesku šta je sve rađeno u školi i šta Milan mora da uradi za domaći zadatak i on je to sve kod kuće odrađivao sa majkom. Teško ga je bilo zadržati duže na mestu, trčao je po učionici, istrčavao iz učionice i van škole, a ponekad zaplakao iznenada, bez razloga. Ja sam tada bila najtužnija gledajući kako mu se niz lice kotrljaju krupne suze, a ja sam nemoćna jer mu nisam znala ni umela pomoći. U toj svojoj „šetnji“ po učionici zastao bi i pažljivo slušao jedino kad bi ga zainteresovali sadržaji koje su učili učenici 3. ili 4. razreda.

Kada bi na red dolazile pismene ili kontrolne vežbe majka je dolazila u školu, sedala pored njega i samo ga držala za rame, a on bi svaki zadatak uradio bez greške i bez bilo kojeg drugog vida pomoći. Rukopis mi je u početku bilo jako teško pročitati kad je pisao pisanim slovima, ali ubrzo sam i to naučila i otkrila da je to dečak sa posebnim talentom i sposobnostima. Samostalno čita i razume pročitano, razume instrukcije i piše na engleskom, pliva, roni, vozi bicikl, rolere...

Odlazeći posle časova u produženi boravak Milan je stekao novi krug drugara koji su ga prihvatili kao sebi jednakog, utrkivali se ko će više da mu pomogne i radovali se uspehu koji bi postigao.

Zajedno sa ostalima uključivao se i u druge vanastavne aktivnosti, učestvovao je na maskembalu, odlazio na pozorišne i bioskopske predstave i sl. U toku tih aktivnosti smetali su mu jaki zvučni efekti. Tada je držao ruke na ušima i ponekad vrištao, pa ga je bilo potrebno smirivati ili izvesti napolje iz sale.

Nije voleo ni kada bih ja u toku časa viknula na nekog od drugih učenika, njegovih drugara, opet bi stavljao ruke na uši, dotrčavao do mene, gledao me u oči, tražeći da ga zagrlim i, naravno, prestanem sa vikom.

Išao je Milan sa svima ostalima i na ekskurziju. Kod mene se javio opet onaj početni strah, šta ako se negde zagubi u toj velikoj grupi dece, u nepoznatom prostoru, kako da sačuvam i njega i ostale učenike. Roditelji su bili spremni da na moj poziv dođu po njega, ali od njih sam saznala da on jako voli da putuje. To se pokazalao kao tačno, jer je tokom putovanja mirno sedeo, grickao ponešto i posmatrao kroz prozor. Tokom svih šetnji čvrsto sam ga držala za ruku, toliko da se on počeo opirati i gristi za ruku. Kupili smo mu lopticu kojom je bio oduševljen i igrao se tokom celog puta. Po povratku sam sve ispričala roditeljima, a majka mi je rekla da sam mogla slobodno da ga pustim, jer on neće daleko da se udaljava kad mu je prostor gde boravi nepoznat.

Naravno, ovo sam zapamtila i isprobala na ekskurziji u 3. i 4. razredu i pokazalo se kao tačno. Pustila sam Milana da otrči malo dalje od nas, da juri golubove po Kalemegdanu, a on bi posle nekog vremena zastao, pogledao ka mestu gde sam ja i nastavio da juri i tako više puta. Kad bi zastao i video da ga zovem odmah je dolazio.

Pred kraj drugog razreda, odlučila sam, slušajući se iskustvima i savetima koja sam čula na seminarima od drugih učitelja i stručnih saradnika da pokušam nešto novo i drugačije u radu. Dok su ostali učenici radili svoje zadatke sedala sam pored Milana i pokušavala da ga ubedim pa i „nateram“ da uradi nešto u školi.

Uvidevši njegovu zainteresovanost za matematiku, to mi je iz matematike najpre i pošlo za rukom. Od tada smo matematiku, čak i domaći odrađivali u školi. Milan ima veoma izražene matematičke sposobnosti, rešava zadatke bez postupka, odnosno

napiše samo rezultat. Da to shvatim trebalo mi je dosta vremena, jer mi je bilo teško da ga gledam kako me gleda u oči, grize ruku, a ja ne shvatam šta mi želi reći. Tek kad je u jednom zadatku napisao konačan rezultat, ja sam shvatila šta želi. Od tada pa nadalje imali smo dogovor da kada se radi u udžbeniku, gde su unapred date linije na koje se upisuju brojevi, morao je da radi postupno, dok je zadatke u svesci rešavao tako da napiše samo konačan rezultat.

U trećem razredu počeo je da radi i piše i sadržaje iz srpskog jezika i prirode i društva. Da ga zbog lošije motorike ruke ne opteretim sa previše pisanja dobijao je zahteve da nešto kratko dopuni, spoji parove, zaokruži ili podvuče rešenje.

Kada sam ja sastavljala listiće, morala sam da ostavljam veći prored između redova da bi lakše pisao. I dalje je majka dolazila kad je radio pismene i kontrolne vežbe, pa sam jednog dana odlučila da probam da uradimo kontrolni iz matematike bez nje, jer je do tada već radio listiće sa zadacima u školi. Ali posle urađena 2 zadatka je stao i više nije hteo da radi bez obzira koliko ga ja vraćala na to. A ja gledajući u onaj listić postavim sebi pitanje: „Zašto ovo neće da uradi u školi“? Ubrzo sam uočila problem. Na listićima koje je radio u školi nije pisalo „provera znanja“, pa ih je radio u školi, a ovaj na kojem je to pisalo, nije hteo bez majke. Od tada sam brisala sa svake provere taj naslov i Milan je svaku odrađivao u školi bez prisustva majke i iz svih predmeta.

U četvrtom razredu jednog dana smo, jer je bilo hladno, uneli strunjaču u učionicu da održim čas fizičkog. Milan je bio oduševljen, sedeo je na njoj, valjao se i pokušavao da uradi kolot nazad. Kad je morao da ustane i nešto drugo uradi, dosta se bunio i grizao za ruku. Ipak to sam iskoristila da ga na neki način „ucenjujem“. Kad prepíše lekciju sa table ili reši zadatke iz bilo kojeg predmeta mogao je da uživa na strunjači, a i ja sam mogla da se posvetim ostalim đacima od kojih je jedna devojčica imala dosta problema sa disleksijom, disgrafijom i diskalkulijom.

Razumevanje pročitano kod Milana proveravala sam tako što je pismeno odgovarao na pitanja, određivao temu, osobine likova, sastavljao plan prepričavanja, pa pismeno prepričavao, a naučenost pesmice napamet kroz autodiktate.

Svaka pismena vežba ili pismeni zadatak bili su mu veoma uspešni. Evo primera:

Treći pismeni zadatak 23.03.2012.

Osoba koja mi služi za ugled

Osoba koja mi služi za ugled je teniser Novak Đoković.

On je visok i mršav mladić. Ima smeđu kosu i braon oči. Telo mu je svo u mišićima. On je počeo da se bavi tenisom još kad je bio mali dečak. Bio je jako uporan i vredan i postao je najbolji na svetu. U tome mu je pomogla njegova porodica, a i njegov talenat. Pored velikih obaveza koje ima on ima vremena za druženje. Uvek je tu da pomogne siromašnim ljudima.

On je ličnost za ugled jer je predstavnik našeg naroda u najboljem svetlu.

Pored rada u školi u saradnji sa roditeljima radilo se na Milanovom osamostaljivanju, majka ga je slala da baci đubre, a da pri tom mora da pređe ulicu.

Već sam spomenula da su ga svakog dana roditelji dovozili u školu i dolazili po njega. I ja sam na posao dolazila svojim kolima i usput vozila dve učenice deo puta. Milan je to zapazio i često nas gledao sa zadnjeg sedišta dok smo se vozili iza njih. Jednog dana kad je majka došla po njega nije hteo da uđe kod nje u auto već je kao i ostali čekao da uđe kod mene. Tog dana je otišao kući sa majkom ali smo se sa njim dogovorili da sutra iz škole dođe sa mnom. Njegovoj sreći nije bilo kraja. Od toga dana u dogovoru

sa roditeljima vozio se sa mnom iz škole, a onda deo puta do kuće išao peške uz moje „posmatranje“ iz kola i majčino čekanje ispred kuće.

Ovo je bilo jedno veoma korisno i neobično iskustvo i sve što sam mogla prenela sam i koleginicama koje su nastavile da rade sa Milanom od 5. razreda. Školski tim za inkluziju, u čijem radu sam i ja učestvovala, zatražio je i dobio odobrenje da Milan dobije personalnog asistenta, pre svega iz želje da se on što lakše snađe u novoj sredini i novom okruženju.

Milanov rad koji je za mene ostao najvredniji je ovaj:

Draga osoba

Osoba o kojoj ću vam pisati je moja učiteljica Ljubica.

Ona je pored moje mame najlepša žena za mene. Ima smeđu kosu i tamne oči. Uvek je vedra i nasmejana što mi se sviđa kod nje. Ona me uči i pomaže mi da savladam gradivo. Veoma je dobra prema meni i ja je zato puno volim. Žao mi je što se ove godine rastajem od moje učiteljice.

Ljubica Komadina, prof. razredne nastave

DRUGA PRIČA

Počevši da radim kao učitelj u boravku u OŠ „Knez Lazar“, na samom početku upoznajem Milana, učenika 2. razreda. Naizgled tako običnog, a u dubini izuzetno posebnog dečaka. Dečaka koji ima sve petice, dečaka koga vole vršnjaci, dečaka koji obožava koka kolu i slatkiše, dečaka koji ne govori. Milan ima smetnje iz spektra autizma. Na prvi pogled mi je bio jako drag, brzo sam ga zavolela i do danas je ostalo tako.

Milan je te godine krenuo u boravak, upravo iz želje i potrebe roditelja da se socijalizuje. Njegove dve učiteljice, Ljuba i Sneža su učinile da se Milan ne odvaja od vršnjaka, da bude deo tima, omiljen u društvu, iako ne govori. Sve svoje obaveze prema školi uz pomoć roditelja i njegove natprosečne inteligencije, pismenim putem bez muke izvršava.

U zbornici su ga svi voleli. Svi su znali Milana, nasmejanog dečaka koji je uvek dobrodošao kada bi se na stolu našao neki slatkiš. Sećam se situacije kada je zbog nezadovoljstva izleteo trčećim korakom iz učionice, Sneža koja nije mogla da ga stigne je viknula: „Stani Mićo, ja sam u štiklama, ne mogu da te stignem“, on je stao, okrenuo se i vratio nazad. Posebno su bili teški momenti kada svoje nezadovoljstvo pokazuje vriskom i suzama, a mi, ni jedna od nas, ne zna kako da mu pomogne.

Godine su prolazile, Milan je stasavao u velikog dečaka, u budućeg petaka. Na inicijativu roditelja i tima za inkluziju iz naše škole, Milanu se dodeljuje lični pratilac, u to vreme koleginica koja je već imala iskustva u rada sa decom koja imaju autizam. Iz priče sam znala da je i dalje odličan đak i omiljen u razredu.

Nakon par meseci, iz ličnih razloga koleginica nije mogla više da radi, pa na poziv roditelja i direktora škole dolazim ja, kao njena zamena. Uloga asistenta u Milanovom slučaju je značila najpre fizičku prisutnost jer Milan ne govori, pa mu je potreban neko ko će na njega paziti u gužvi na hodnicima u odlasku do kabineta, takođe, pomoć u pisanju jer ne može da piše kad nastavnik diktira i prosto neko ko će mu se uvek naći, a razume njegove potrebe. To je sve što sam znala.

Zbog situacije u kojoj sam se tada nalazila, prihvatam, jer mi je u tom trenutku trebala promena i jak motiv da mu pomognem. Kada sam pristala, shvatila sam da ništa ne znam o autizmu i svom budećem poslu osim koja je uloga asistenta kada je Mića u

pitanju. Uz članke koje sam nalazila i čitala, uz svu podršku njegovih roditelja kao i savete koleginica, znala sam da ja to mogu, da ja to želim! To sam prihvatila kao novo iskustvo, kao novi izazov, kao želju da pomognem i činilo se lako ću ja to, budući da ga znam od malena. Sećam se jednog od saveta sa početka, „Ne dozvoli da manipuliše tobom, budi autoritet!“

Na samom početku, prvih dana, plašila sam se kako će reagovati na mene, da li će biti nervozan, gristi ruku, ispuštati krike, što je obično radio u trenucima nezadovoljstva. Ničega od toga nije bilo, osim osmeha i zagraljaja koje je uputio meni, što je ukazivalo na našu bliskost, to je bilo dovoljno.

Već prvog dana smo imali pismeni zadatki iz srpskog jezika, bojala sam se da neće hteti da piše. Naprotiv, napisao je divan sastav o svojoj mami, koji je dirnuo nastavnicu srpskog i sve ostale.

Tih prvih dana sam uočila da ga drugari iz odeljenja jako vole, da su predusretljivi, da mu žele pomoći i da su mu „pri ruci“, kad god zatreba. Nikom od tih malih ljudi nisu smetale njegove šetnje, milovanja po glavi jer je na taj način pokazivao svoju bliskost sa drugarima. Isto mogu reći i za nastavnike, pošto je on sve radio pismeno, a nije voleo preterano da piše, nastavnici su uvek izlazili u susret trudeći se da svaki test bude na zaokruživanje, povezivanje, dopunjavanje... Testove je uglavnom radio za kratko vreme i bez greške, moja jedina uloga je bila da pridržim ruku, tačnije dam pravac pisanja, a ostalo je sve na njemu. Bilo je situacija i kada ne želi da piše. U tim trenucima nije trebalo insitirati jer to može da dovede do izlaska iz učionice, suza, već sačekati da prođe, a onda bi sam ušao, uzeo papir i uradio test bez greške. Tada je bivao nagrađivan, obično je sam odlazio do kuhinje i kupovao slatkiš po izboru. Jako voli petice i javne pohvale, tada se jasno u njegovom pogledu vidi zadovoljstvo.

U svakom kabinetu je sedeo na istom mestu, nije voleo da menja, često je ustajao, ali jasno znao svoju putanju kretanja baš tako da ne ometa nastavu, predavanje ni drugare. Nije isto reagovao na sve predmete. Muzičko, gde se peva i svira, često je završavao na hodniku sa rukama na ušima, a ni crtanje nije voleo, uglavnom bi čas proveo kraj prozora ne ometajući ničiji rad. Na časovima informatike sam bila uporna da na bilo koji način koristi računar. Međutim, jednostavno me je bojkotovao, nije hteo, iako znam da ga je dok je bio mlađi itekako koristio. Njemu bi taj način komunikacije olakšao mnogo stvari, ali on je nezainteresovan i neće ni da pokuša. Uživao je u časovima istorije i geografije, često bi stajao i slušao predavanja nastavnika. Milan je izvrstan matematičar, uglavnom bi zadatke rešavao bez postupka, niko mu to nije uzimao za zlo. Zbog otežane motorike časovi geometrije mu nisu bili zanimljivi.

U vreme kada sam postala njegov asistent, njegova mama je počela da radi. Ponudila sam se kao pomoć, znajući da ima i malu sestru. Kod kuće smo provodili slobodno vreme u dugim šetnjama, vožnji rolera, bicikla, dobacjući loptu jedan drugom... Zajedno smo radili domaći i učili. Iznenađena sam bila da on u vreme učenja kod kuće sve vreme sedi za stolom i ne ustaje, dakle u kućnoj varijanti itekako može da sedi bilo da je to pola sata, sat ili sat i po, sve vreme radeći, slušajući dok mu čitam. Njegovo znanje sam proveravala kratkim testovima, koje je bez greške radio.

Jednom prilikom je imao test iz biologije, nastavnica sasvim zaboravljajući da je rekla da neće imati četinare, slučajno je ipak dala pitanja koja su se odnosila na njih. Uradio je bez greške i ta pitanja. Bila sam iznenađena jer sam znala da je rečeno da neće biti. Kada sam proverila sa mamom, ispostavilo se da mu je tata, samo jednom, veče pre toga pročitao, to je bilo dovoljno. Dobio je pet!

Pored gore navedene uloge ličnog pratioca u školi i prilikom izrade domaćih zadataka i učenja, jedna od najvažnijih za njega i njegove roditelje jeste svakako rad na

osamostaljivanju. To je počelo prvo odlaženjem iz, a kasnije i samostalnim dolaženjem u školu. Tačno je znao gde ga čekam, a dešavalo se i da sam ode do kabineta u kom imaju prvi čas. Osamostalio se i u pripremama za časove fiskulture. Uzeo bi ključ od ormarića, sam uzeo svoje patike i opremu, otišao do sale, presvukako se. To je postala stalna praksa.

Prilikom samostalnog odlaska kući, voleo je obavezno da svrati do prodavnice i uzme slatkiš, a ako se to ne bi dogodilo, bio je jako nezadovoljan. To je bio ritual koji nije voleo da remeti, i kada bi neko od roditelja ranije dolazio po njega, sutradan bi bio neraspoležen jasno stavljajući do znanja da hoće kući što je u stvari ukazivalo na jedno - želi da svrati do prodavnice.

Jednom prilikom sam u potpuno neobaveznom razgovoru ostala sa nastavnicom nakon časa, kada sam se osvrnula, njega više nije bilo u okolini. Uplašila sam se. Krenula sam da ga tražim, u toaletu, pripremi, zbornici, kuhinji, terenu, čak zvala kući i nigde ga nije bilo, a on me je uredno čekao u svalčionici jer mu je sledeći čas bilo fizičko vaspitanje. Bez mene, sam je sve uradio, bila sam tad jako ljuta i ujedno ponosna na njega. Ništa nije skrivio, samo je otišao na sledeći čas, potpuno sam, bez moje pomoći.

Kako mnogo voli da putuje, ekskurzija je za njega bila još jedna avantura. Plašila sam se kako će sve to izgledati, da li će me slušati, da li će mu sve to biti interesantno. Proveli smo prelep dan po Vojvodini. Jeli smo sladolede, bili u „Meku“ i sve to uz osmeh na licu, uživao je.

Milan je jako poslušan, neke stvari ne moraju dva puta da se kažu, dogovor je poštovao, a ja sam ipak bila autoritet. Bilo je to za mene jedno neverovatno iskustvo, i čini mi se odlična sinergija. On ima novog asistenta, i nema nikakvih problema, tolerantan je i poslušan, sada je on veliki momak, budući sedmak. Ono što me posebno veže za njega su jako lepe uspomene i neverovatna energija koju pruža i kojom zrači. Milan je zaista poseban!

Ivana Đurđević, personalni asistent

TREĆA PRIČA

Pre nekoliko dana sedela sam u zbornici i pravila koncept za ovu priču. Prišla mi je koleginica i pitala me: “Kakav ti je Milan”? Odgovorih joj: “Odličan je...”

Milanče je učenik koji je u mnogo čemu poseban. On ne govori, ima smetnje iz spektra autizma. Družimo se dve školske godine. O autizmu nisam mnogo znala, pa mi se time povratak u učionicu posle dve godine odsustvovanja učinio još težim. Podršku sam našla u školskom psihologu i Milanovoj učiteljici Ljubici.

Prvi zadatak koji sam sebi dala bio je da pridobijem njegovo poverenje. Kada je imao potrebu da ustane sa mesta (kao i prvog časa tako i danas sedi u istoj klupi na istom mestu), da se prošeta po učionici, otvori ili zatvori prozor nisam ga u tome sprečavala. Prednost kada kod kuće imate malo dete je da vam se u torbi uvek nađe neki slatkiš. Ponudila bih ga njim, skrenula pažnju, a onda bi se vratili geografiji.

U petom razredu je geografija zastupljena sa jednim časom nedeljno. Zato mi je rad sa njim olakšalo prisustvo personalnog asistenta Nevene, a kasnije Ivane.

Provere znanja radi pismeno. Kako mu pisanje nije omiljeno, pitanja bi bila kratka, na zaokruživanje, povezivanje, pitanja tipa izbaciti uljeza i slično. Sećam se da je prvu takvu proveru uradio za petnaest minuta. Imao je dve manje greške, a u papir gotovo da nije ni gledao. Često bi u njegovim odgovorima pronalazila svoje reči koje sam na času koristila pa me je to dodatno motivisalo.

Proveru usvojenosti nekih definicija bih mu davala da uradi kroz matematički

zadatak. Ne samo što je zapamtio šta je gustina naseljenosti tj. dao postavku jednačine, Milanče je bez pomoći digitrona izračunao i tačnu gustinu naseljenosti jedne evropske države.

Na zavšnom testu nakon obrađene nastavne teme hidrosfera, potkrala mi se štamparska greška. Jedino je on to uočio, a isti test je rađen u tri odeljenja. Samo on nije zaokružio rečni sistem, već je pored napisao rečni sliv. Primetila sam da mu pohvala prija pa je uz peticu dobio i zvezdicu. Drugari su ga nagradili aplauzom.

Mi geografi volimo da kažemo da se geografija uči nogama tj. volimo da putujemo. Pošto u kosmos ne možemo još uvek, rešili smo da zvezde, planete i ostala nebeska tela dovedemo u našu školu. Gost nam je bio Centar za promociju nauke sa Pokretnim planetarijumom. Milanče je sa svojim drugovima uživao u projekciji koja je trajala 40 minuta, pri tome se nije pomerio sa svog jastučeta.

Kada me je prvi put uhvatio za ruku tokom časa znala sam da sam na dobrom putu, da se između nas razvija prijateljski odnos.

I da se nadovežem na početak ove priče. "...Kao što nisu svi rođeni za slikarstvo, za muziku ili glumu, tako i moj Milanče, on samo ne govori!"

Jelena Tomić, prof. geografije

Jun, 2014.